Kindlast' sinu südamesse.
Rahu-waim ka lehwitagu
Sinu ümber — röömustagu,
Kurbdus jäägu hoopis maha.

(J. C. D.)

Arakõrwenud erne leem.

Kaks rätsepa selli rändasiwad linnast linna ja külast külasse. Toitu saiwad nad igast külast küllalt. Mõnikord ka weel leiwatüki tagawaraks tasku. — Hea meelega oleksiwad nemad ka w'a kärakast wõtnud, aga kust raha wõtta? Talupojad ei täi ju miski hinna eest raha wäljaanda.

Ühel päewal läksiwad nad ühte suurde toreda mõisasse, lootes: „Siit ilma rahata wälja küll ei tule!"

Mõisa härra, kes parajate kõõgitüdrukuga taples, et see katla täie erne leent, mida ta pererahwale keetis, põhja oli kõrweda lasknud, nii et koeradki teda ei söönud. Härra, kui ta rätsepi nägi, ja need ka alandlikult palja peadega ette astusiwad, hüüdis, oma ratsa piitsa läbi õhu keerutades: „Mis teie hulgused siin otsite?"

„Auulik suur härra! ärge pange pahaks, meie oleme juba seitse päewa ilma söömata!" ütles üks nendest riide katki lõikajatest.

„Soo! — Ah! nälgas olete? — Noh, hea küll! ma tahan teile warsti enam anda, kui süija jõuate, nüid aga edasi sinna tuppa." Nende sõnadega keeras ta ukse lukku ja läks isi neile toitu tooma. Ei tuurinud kaua, kui juba uks lahti keerati ja kaks meest ähkides ja puhudes suurt leeme kalelt härra saatusel sisse kandsiwad ja keset tuba maha panniwad.

„See katla täie suppi peate ühe tunniga tühjaks söõma! mitte üks ainuke lusika täis ei tohi üle jääda. Kui mitte, siis pekšan teid selle piitsaga, nii et teie enam omas elus süija ei taha." Selle peale keeras ta ukse kinni ja jättis neid üksinda söõma.

„Tule nüid taewas isi appi!" õhkas esi-